

Iki tos akimirkos vakaras buvo geras. Gėrimai liejosi laisvai, visi juokėsi, siūlymai suartėti nuleisti juokais, nors tuo pačiu metu tylomis skatinti.

Bet ne rimtai. Ne iš tiesų. Tai tebuvo flirtas, nė viena iš tų dviejų moterų net neketino bučiuotis su šiais vyrukais, ką jau kalbėti apie daugiau.

Nors jie *buvo* išvaizdūs. Tamsūs plaukai, tamsios akys, veido oda tokia lygi, kad atrodė tarsi nušveista itin švelniu švitrinium popieriumi. Ir sudėti gražiai. Aukšti, ilgakojai, bet ne išstypėliai. Viskas proporcinga.

— Svarbiausios vietos be trūkumų, — patikino vyrukai ir susilaukė juoko pliūpsnio bei smagaus ūbavimo.

Jie buvo linksmi, tie vyrukai. Mokėjo pašnekėti. Visą laiką šypsojosi, pokštavo, kalbėjo, ką jos norėjo girdėti, ir vis nejučia įsprausdavo po dar vieną taurę į ranką, kuri vos prieš sekundę mojo „ne, ačiū“.

Iki atnešė paskutinius užsakymus, abi moterys jau sunkiai laikėsi ant kojų, bet stiprios rankos neleido susmukti, pagelbėjo nusigauti prie durų.

Jos norėjo užsukti į tualetą ir kartu pabūti minutėlę kitą, susiimti, pasitarti, kaip elgtis toliau, kaip atsikratyti dviejų gražuolių ir pasigauti taksi. Abiejų kitą dieną laukė darbas — dviejose mokyklose dvi klasės, pilnos triukšmingų penkiamečių ir šešiamečių.

Privalėjo grįžti namo, dėl visa ko praryti porą paracetamolio, griūti į lovą ir tikėtis, kad rytas išauš ne per greitai. Todėl būtinai reikėjo užsukti į tualetą. Ten jos galėtų suregzti pabėgimo planą, išsikviesti pavėžėją ir pabėgti.

— Viskas gerai, mes gyvename netoliese, — sušnabždėjo švelnus balsas.

— Tualetai jau užrakinti. Pakentėkite minutėlę, — ramino kitas.

Vienas šalto oro gūsis paaštrino pojūčius, kitas vėl apsvaigino.

Kiek jos išmaukė? Pradėjo nuo vyno — visada pradėdavo nuo vyno, — bet prisiminė, kad lenkė iš didelių taurių, iš mažų stikliukų, dideliais gurkšniais, ir šie degino iki papilvės.

Kol linksminosi prie baro, viskas atrodė vieni juokai, bet dabar, kai tvirta vyriška ranka ėmė grabalioti užpakalį, burnoje pasklido bjaurus šleikščiai rūgštus skonis.

— Reikia pasigauti taksi, — pasakė viena iš moterų, žvelgdama į išslydusį draugės vaizdą. — Metas važiuoti namo.

Atsakymas nustebino.

— Taip, žinoma. Jokių problemų.

Vyrukas šalia jos nusišypsojo. Net ir pro girtą miglą jo šypsena atrodė labai graži.

Jis patraukė ranką nuo moters užpakalio ir atkišo parankę.

— Palydėsime iki taksi stotelės, gerai? Čia mažiausia, ką galime padaryti.

Moterys atsipalaidavo. Sutiko. *Mažiausia*, ką jie galėtų padaryti, kai šitaip nugirdė.

Ir niekad nežinai, kas šlaistosi nuošaliomis Londono gatvėmis tokią vėlyvą valandą. Bus saugiau, jei lydės pora stambių vaikinių.

Gatvės aplink barą aiškiai buvo suplanuotos taip, kad sumaišytų galvą. Nė viena iš moterų to baro nežinojo, bet klube buvo per daug triukšminga, šokių aikštelėje pernelyg ankšta, ir vyrukai užsiminė žiną vietą, kur galėtų pasikalbėti. Pasijuokti. Geriau susipažinti.

Bare buvo tyliau. Daug tyliau. Tiesą sakant, mirtinai tylu. Bet jie nenusiminė, primetė monetų į muzikos automatą, padarė, ką galėjo. Ir buvo smagu. Kurį laiką.

Tačiau dabar linksmybės baigėsi.

Gatvėje stovėjo vanas. Senas. Aplamdytas. Apibraižytas, atsilupusiais dažais, su rūdžių dėmėmis ant ratlankių. Jis nejudėjo, ir visgi atrodė, kad išdygo iš niekur; užpakalinės durelės juodavo tarsi skersgatvio žiotys, kai jos svirduliavo pro šalį.

Ne, ne pro šalį, suvokė moterys.

Link.

— Kas čia vyksta? — pasiteiravo viena, kai privedė prie automobilio.

Moteris pasisuko pažiūrėti į tą pusę, kur, jos nuomone, turėtų būti taksi stotelė, paskui atsigręžė ir pajuto šiltas, švelnias lūpas vyro, kuriam buvo įsikibusi į parankę.

Jis skaniai kvėpėjo. Tikrai geriau nei gatvė aplinkui. Aki-mirką atsidadė bučiniui, bet atšlijo, vienu metu išgirdusi aiktelėjimą ir metalo dunkstelėjimą.

Jos draugę prispaudė prie vano. Moteris bandė prisidengti rankine nuo to gerokai stambesnio prie jos besispaudžiančio vyro, bet jam buvo nė motais.

— Atstok, — gynėsi ji. — Noriu... nereikia... pasitrauk, gerai?

— Ei! Palik ją ramybėje! — šūktelėjo moteris ir aiktelėjo, kai ranka tvirčiau sugniaužė jai žastą, tiesiog surakino.

Vyrai tebesišypsojo, bet jau kitaip. Nebe linksmai ar draugiškai, bet kažkaip kitaip. Kažkaip žiauriai. Kažkaip *piktdžiugiškai*.

Vienas iš kišenės išsitraukė raktelius. Nuspaudus mygtuką, *kvaktelėjo* automobilio užpakalinių durelių užraktas.

— Lipkit į vidų, — paliepė vienas iš vyrų. — Nagi, atsipalaiduokit, juk mes linksminamės, ar ne? Tiesiog lipkit vidun.

— Ne, nereikia. Ne. Aš nenoriu, aš tik noriu...

Atgalia ranka kirto jai per skruostą. Pirštai sugriebė kuokš-
tą plaukų, trūktelėjo, visame pakaušyje sukeldami skausmą.

Jos bandė rėkti, tos moterys. Mėgino šauktis pagalbos, bet tvirtos rankos užspaudė burnas, sugniaužė gerkles, ir jos staiga neteko jėgų, kojos sulinko, pasaulis ėmė suktis dideliais svaiginančiais ratais. Vyrai atplėšė vano dureles ir ėmė grūsti moteris į tamsą.

O tada...

Šviesa iš skersgatvio atsimušė akyse, žibančiose giliai šešėliuose. Pasigirdo nuostabos šūksniai, — riktelėjo ne kažkuri iš moterų, bet jas stumdantys vyrai.

— Kas per velniava? — sušnypštė vienas.

— Kas tu toks, velniai rautų? — piktai paklausė kitas.

Vyras vane atsistojo, pagirgždino grindis, palingavo automobilį ant galinės ašies.

— Aš? Niekas. Manykite, kad susirūpinęs pilietis. Nesukite galvos dėl manęs. — Akcentas buvo škotiškas, balsas šiurkštus kaip barsuko subinė. — Turėtumėt sunerimti dėl savęs, skystakiausiai liurbiai.

Staiga iš šešėlių švystelėjo koja. Gerokai nudėvėto bato priekis smogė į smakrą. Galva loštelėjo atgal. Pasigirdo gerklinis skausmo šūksnis, o paskui duslus *žlegt*, kai kaukolė atsimušė į šaligatvį.

— Taksi stotelė štai ten, damos, — paslaugiai pranešė vyras iš vano gilumos.

Netrukus jis jau stovėjo įsimaišęs tarp jų. Antrasis vyrukas išvertęs akis susirietė, susiėmė už tarpkojo ir gargaliuodamas bei dejuodamas susmuko ant žemės.

— Siūlyčiau kuo greičiau skuosti namo, — pridūrė škotas.

Jis šypsojosi, bet šypsena kažkodėl atrodė šiurpesnė, nei jas užpuolusių vyrų.

Nepažįstamasis sutraškino krumplius, pagirgždino kaklą, tada pasilenkė ir sugriebė už kojos vieną iš gulinčiųjų ant žemės, tarsi norėtų nusitempti auką į savo urvą ir sudoroti vakarieni.

— Aš su šiais dviem rankų nevaldančiais pimpagalviais turiu apie ką paplepėti.

Bobas Hunas mėgavosi tokiomis akimirkomis. Jam patiko dramos. Auganti įtampa prieš audrą.

Negalėjo atsižiūrėti, kaip jie atrodė atsipeikėję ir suvokę, kad yra surišti ir užkimštomis burnomis. Su malonumu klausėsi duslių panikos šūksnių, kol vyrukai suprato, jog muistymasis nepadės. Stebėjo, kaip jų užraudusios akys sekioja jo ranką, traukiančią iš įrankių dėžės bukus ir sunkius arba smailius ir aštrius daiktus, nes ką jis galėjo žinoti, kokia tuo metu nuotaika bus užplaukusi.

Kartais jam patikdavo savo paties malonumui sugalvoti įdomesnių bauginimo būdų. Pastaruoju metu mėgo spontaniškai užtraukti kokią nors keistą dainelę. Tikrai daugelis pašuirpavo.

Neseniai vienam prievartautojui sudainavo visą „*Zuikis vaiką lingavo*“, o paskui paliko gulėti surištomis rankomis ir kojomis jo paties nešvarumuose, besistengiantį išmąstyti, kaip, po galais, visa tai suprasti.

Kai Hunas grįžo, to niekšelio vaizduotė jau buvo taip įsisiautėjusi, kad smirdžius tėvą motiną galėjo išduoti, jei Hunas būtų pareikalavęs.

Gaila, kad jis nežinojo to, ko reikėjo Hunui. Neišpešė nieko, kas galėtų jam padėti.

Visgi iš šių dviejų daug tikėjosi. Jie nebuvo panašūs į eilinius *gašlūnus*, kokių vis pastaruoju metu pasitaikydavo. Vyru-

kai atrodė organizuoti, — ne naudojosi pasitaikiusia galimybe, o buvo viską suplanavę iš anksto, netgi atsivarė vaną.

Akivaizdu, kad taip elgiasi ne pirmą kartą. Prakeikimas, juos netgi galima vadinti *profesionalais*.

Būtent profesionalą pastaraisiais mėnesiais jis ir medžiojo, todėl sučiupti du vienu metu?..

— Sumautai laimingas vakaras, ar ne, vaikinai? — sudude-
no Hunas.

Vane galėjai rėkti ir baladoti kiek norėjai, — sienos ir užpakalinės durys buvo padengtos storu putplasčiu, kurio didžioji dalis bangavo tarsi kiaušinių dėžutės vidus, puikiai slopindamas garsus viduje.

Profesionalai. Jokios abejonės.

— Bet ne jums, deja. Dabar tikriausiai turėčiau perspėti, kad judviem ši vakarą labai nepasisekė, — tęsė jis.

Tyliai niūniuodamas, Hunas vėl pasirausė įrankių dėžėje ir šikart išsitraukė vaikiškas žirklutes. Susiraukė, išbandydamas caktelėjo.

— Velniai žino, iš kur šitos, — nusistebėjo Hunas. Tada nusišypsojo vyrams. — Keistų dalykų prisirenki, ar ne? Bukos kaip delfino pimpalas, net nenutuokiu, ką reikės su jomis daryti. — Padėjo žirkles ant storo purvino kilimo, dengiančio vano grindis. — Bet neabejoju, kad ką nors sugalvosime.

Visą šį laiką klūpėjęs, Hunas pailsęs pasidėjo užpakalį ant kulnų. Abu vyrukai gulėjo ant šono, surišti veidas į veidą, už nugarų suveržtomis rankomis. Hunas netgi pasistengė juos išrengti. Jau buvo spėjęs pastebėti, kad nuogi žmonės lengviau susikoncentruoja.

— Kadangi neturite jokių asmens dokumentų, teks sugalvoti jums vardus, — susimąstęs pasakė Hunas. Jis brūkštelėjo liežuviu per dantis, prisimerkė ir galų gale parodė į kiekvieną

atskirai. — Kliunkis Pliumpis ir Lazeriniai Papai, štai kas jūs būsite. — Jis įtraukė apatinę lūpą ir patenkintas linktelėjo. — Aha. Jums velniškai tinka.

Vėl pasirausė įrankių dėžėje, susirado geltoną snukerio kamuoliuką, paskui išsitraukė kojineį ir rūpestingai į ją įkišo kamuoliuką.

— Tiesą sakant, pamenu, kaip prieš keletą metų tas Kliunkis Pliumpis sukėlė triukšmo. — Hunas mostelėjo kojine, išmėgindamas svorį. — Kai kurios BBC vaikų programos perkūrė dainelę. Perdarė taip, kad neva karaliaus žirgams ir visai kariaunai pavyko jį sulipdyti ir pasodinti atgal. Kad namuose žiūrintys vaikučiai pamatytų laimingą pabaigą.

Vyras truktelėjo pečiais, demonstruodamas, kad jam visas šis reikalas nerūpi.

— Kai pagalvoji, gal ir gerai, taip ir turi būti. Aplink tiek daug tamsos ir liūdesio, kodėl gi nepraskaidrinus atmosferos. Bet kažkuris bukagalvis parlamento narys — dabar neprisime nu kuris — stačiai užsišiko. Pareiškė, kad paikiname trimečius. Kad jiems reikia išmokti gyventi realiame pasaulyje. — Hunas pažvelgė į savo įkaitus ir kilstelėjo antakius. — Sumautame realiame pasaulyje! Visų pirma, čia pasakaitė apie tuntą žirgų, bandančių sulipdyti gyvą kiaušinį. Nemanau, kad kas nors priimtų kaip sumautą dokumentiką, kad ir kokio amžiaus būtų.

Hunas padėjo kojineį su kamuoliuku, išsitraukė mažą odinį maišelį, atsegė jį ir iškratė odontologo įrankius.

— O antra — pamenu, tuo metu kaip tik apie tai pagalvojau — negi žmogus gyvenime neturi kitų rūpesčių, jei veliasi į tokias nesąmones? Kokių durnaropių turi būti apsiėdęs, kad nors sekundę susimąstytum apie sumauto Kliunkio Pliumpio likimą? Nežinau, kaip judu, bet aš manau, kad parlamento nariai turėtų geriau išnaudoti savo laiką, užuot tauškę nesąmones

apie vaikiškus eilėraštkus. Suprantat, ką bandau pasakyti? Aš noriu, kad tie subingalviai spręstų rimtas problemas. Skubius klausimus. *Neatidėliotinus*.

Hunas pūstelėjo į odontologo veidrodėlį ir patrynė į savo kareiviškas kelnes. Tada pritariamai linktelėjo ir vėl pažiūrėjo į savo belaisvius.

— Pavyzdžiui, kaip dabar judu?

Vienas iš vyrų, Lazeriniai Papai, bandė paprieštarauti pro kamštį burnoje, bet Hunas kilstelėjo pirštą ir nutaisė griežtą veidą. Belaisvis nutilo.

— Nesijaudinkit, vaikinai, dar turėsite progų pasireikšti. Aš tuo pasirūpinsiu. Pagaliau juk dėl to čia ir esame. Galėsite pakalbėti, — pažadėjo jis. — Tik ne dabar. Bus smagiau, jei trauksime sunkesniu keliu. Bent jau man.

Jis vėl kyštelėjo ranką į įrankių dėžę ir šį kartą ištraukė keturkampę sulankstomą kartoninę dėžutę. Išlankstęs ištraukė fotografiją ir, nė nepažiūrėjęs į ją, atsisuko į belaisvius.

— Štai apie ką mes kalbėsime, — pasakė. — Apie šią jauną moterį. Įsižiūrėkite, neskubėkite. Jūs papasakosite man, kur ji. Pasakysite, kas ją pagrobė ir kur aš galiu juos rasti. O paskui, jei dar iš jūsų bus kiek nors likę, aš...

Kažkas pabeldė į vano duris. *Padunksnojo* kumščiu, kad viduje esantys ne tik girdėtų, bet ir jaustų.

Abu belaisviai pakėlė nuo grindų galvas ir išsprogino akis, tarsi bandytų įžiūrėti pro metalą, ar vien valios pastangomis mėgintų prisišaukti tą, kas buvo už durų.

Hunas pridėjo prie lūpų pirštą ir iš lėto, tyliai, sugraibė aštriausią įrankį, kokį galėjo rasti.

Kažkas pakleveno durų rankeną, tada vėl pabeldė. Putplasčio sluoksnis trukdė įsiklausyti, kas vyksta lauke, bet Hunas išgirdo tylius balsus. Žingsnius sėlinančių palei vano šoną priekio link.

Kliunkis Pliumpis sumykė. Pasimuistė. Aštrusis skalpelio galas prie gerklės privertė jį liautis bandžius patraukti lauke esančiųjų dėmesį.

Hunas išgirdo, kaip kažkas trūktelėjo vairuotojo durelių rankeną, bet durys buvo užrakintos. Klausėsi užgniaužęs kvapą, kol balsai galų gale nutilo.

Jis laukė. Skaičiavo. Penkios sekundės. Dešimt. Jokio jude-sio. Jokių garsų.

— Mes vėl vieni, — sušnabždėjo jis, meiliai paplekšnodamas Kliunkiui Pliumpiui per skruostą. — Taigi, kaip jau sakiau...

Likusius žodžius nustelbė metalo džeržgimas. Hunas pasislinko prie sienos, skiriančios kėbulą nuo kabinos, ir prisidengė akis nuo lyg fejerverkai po vaną pasklidusių žiežirbų.

— Kas per velniava? — iškošė jis, perimdamas skalpelį į kairę ranką, o dešine pasigriebdamas kojine su snukerio kamuoliuku.

Triukšmas buvo kurtinantis. Žiežirbos skriejo tarsi pikti jonvabaliai, ruseno nukritusios ant putplasčio, nuogi belaisviai ėmė beviltiškai rangytis, bandydami išvengti deginančių adatėlių.

O tada, kaip ir prasidėjęs, triukšmas staiga liovėsi, ir vano vidų užpildė spengianti tylą. Paskutinės kelios žiežirbos užgeso ore. Akimirką viskas nuščiuvo.

Užpakalinės vano durys girgždėdamos ir dejuodamos išvirto į lauką ir nukrito ant nelygaus gatvės asfalto.

Ginklai. Tai buvo pirmas dalykas, kurį Hunas pastebėjo. Trys, visi nukreipti į jį. „Heckler & Koch MP5“ pistoletai kulkosvaidžiai. Net jei metalo pjovėjai būtų be juodų šalmų su užrašu „Policija“, jis iškart atpažintų ginklus. Pats tokiais gana dažnai naudodavosi.

Ketvirtasis stoviniavo už ginkluotų pareigūnų. Hunui iškart nepatiko tas savimi patenkintas žąsinas su glotniai ant pa-

kaušio sulaižytais plaukais ir rankomis, sukištomis į brangaus vilnonio palto kišenes. Skirtingai nei kiti įsibrovėliai, jis šypsojosi, tarsi čia būtų kažkoks pokštas, ir jis vienintelis turėtų pakankamai smegenų jį suprasti.

— Visų pirma norėčiau pasakyti, jog didžiai žaviuosi jumis, pone Hunai, — prakalbo jis.

Savimi pasitikintis tonas ir turtuoliams būdingas sniaukrojimas dar labiau erzino. Jis nusišypsojo, gal net mirktelėjo, nors Hunas sunkiai galėjo įžiūrėti pro priešais jį šokinėjančius raudonus taškelius.

— Gal malonėtųmėt padėti savo kankinimo įrankius, kad šiems džentelmenams nereikėtų šauti jums į veidą?

Hunas išlipo nesipriešindamas. Galima taip sakyti, kad gana taikiai. Greitojo reagavimo būrys didelio pasirinkimo nepaliko. Kliunkiui Pliumpiui ir Lazeriniams Papams pažadėjęs, kad netrukus vėl visi pasimatys, leidosi surakinamas ir pasodinamas ant užpakalinės sėdynės į BMW tamsintais langais.

Po kelių akimirų savimi patenkintas žąsinas vilnoniu paltu įslydo į vairuotojo vietą, o du ginkluoti pareigūnai įsispraudė Hunui iš šonų, suspausdami jį savo gremėzdiškomis šarvuotomis liemenėmis.

— O tie du pizdukai? — pasiteiravo Hunas.

Vairuotojas nusišypsojo į galinio vaizdo veidrodėlį.

— Turite galvoje vyrus, kuriuos ruošėtės kankinti?

— Kankinti, kad tave kur, — piktai purkštelėjo Hunas. — Nuo kada pora sąvaržėlių į panages vadinama kankinimu?

— Nuo visada. Ir atsakau į pirmą jūsų klausimą: mes juos paleisime. Gali būti, kad jau paleidome.

— Paleisite, velniai griebtų? — Hunas pavojingai ilgai stebėjimo į vairuotojo pakaušį, iki skausmo sukandęs dantis. — Juk matei jų sumautą vaną, ar ne? Žinai, kuo jie užsiima.

— O, nesijaudinkite, Robertai, — atsiliepė vyras, tada pažiūrėjo į priekį, spustelėjo mygtuką ir užvedė variklį. — Viską mes žinome.

Visa tai vyko prieš valandą. Dabar Hunas sėdėjo prirakintas prie stalo mažame, ankštame tardymo kambarėlyje kažkur rytų Londone. Matė, kaip pervažiavo upę, pasuko į pietus, bet Hunas neatpažino rajono, be to, į nuovadą jį įgrūdo pro užpakalines duris, tad neturėjo galimybės perskaityti įstaigos pavadinimo.

Tardymo kambaryje veidrodžio nebuvo. Taip pat ir stacionarios įrašymo įrangos. Viskas čia įrengta kaip senais laikais, ir jam tai patiko. Pakeliui tikriausiai buvo tuzinas kitų nuovadų... Vadinasi, į šią skylę jį atvežė ne šiaip sau.

Arba kažkas nenori įrašyti pokalbio, arba ketina be liudininkų gerai jį prikulti. Kad ir kaip būtų, naktis nusimato labai įdomi.

Kelionės metu jis beveik nieko nesužinojo. Greitojo reagavimo būrio pareigūnai visą laiką tylėjo, o žąsinas vairuotojo vietoje į Huno klausimus daugiausia atsakinėjo vaipydamasis arba mirksėdamas.

Pareigūnai paviršutiniškai jį apieškojo. Nepildė jokių dokumentų. Nenuvedė į kamerą. Jo prašymą leisti paskambinti sutiko kikendami ir sakydami „pažiūrėsime, ką galim padaryti“, o tada jį atvedė čia, į šį kambarį, ir prirakino prie metalinės kilpos.

Jau dvidešimt minučių sėdėjo vienas. Kadangi nei langų, nei kamerų nebuvo, kokia prasmė triukšmauti, todėl pasidėjo galvą ant stalo ir pamėgino nusnūsti.

Kaip paprastai pastaruoju metu, jam nepavyko.

Jis buvo taip arti. Tie du vaikinai. Hunas buvo labai arti tikslo, tikrai. Jie kažką apie ją žinojo.

Dabar tie šmikiai laisvi, o jis uždarytas čia.

Ir jam vėl nepavyko rasti Karolinos.

Atsivėrė tardymo kambario durys. Tarpdury stovėjo ne tas veidmainis šiknius, kurį tikėjosi išvysti, o moteris, ir šį kartą ji vilkėjo ne griežtą uniformą, kaip įprastai, bet didelę neperšlampamą striukę bei plačias treningo kelnes, todėl Hunas ne iš karto ją pažino.

— Deirdre? — su nuostaba ištarė jis, užbaigęs būtinąją proto gimnastiką. — Kokį velnią čia veiki?

— Prašau manęs taip nevadinti. Galite kreiptis policijos

vade Bagšo, — informavo atvykėlė, aiškiai leisdama suprasti, jog nėra nusiteikusi juokauti. Ji persibraukė nykščiu per akis, atsikratydama paskutinių miego likučių. — Ir patikėkite, pone Hunai, aš čia ne savo noru.

Hunas nužvelgė moterį, kai ši atsisėdo priešais. Bagšo Metropolio policijoje buvo aukšto rango pareigūnė, ir nors Hunas mažai ją pažinojo, suprato, kad ji ne iš tų, kuriuos būtų galima vaikyti. Jei čia atėjo ne savo noru, vadinasi, jai buvo įsakyta iš aukščiau.

Vyriškis porą kartų su ja buvo susidūręs, kai atvyko į Londoną, ir nors ji nepadėjo jam vykdyti misijos, bent jau netrukdė.

O dabar?

— Man regis, liepiu jums nekelti bangų ir nesivelti į nemalonumus? — tarė ji.

Hunas gūžtelėjo.

— Taip ir dariau.

— Tada kaip paaiškinsite, kodėl jus čia atvežė?

— Kaip ir visi turistai apžiūrėjau miestą. Valgiau ungurių šaltienos. Mojavau sumautai karalienei. Dariau visas tas nesąmones, — abejingai paaiškino Hunas. — Praeitą savaitę netgi mačiau „Raganą“.

Bagšo nustebusi sumirksėjo.

— *Raganą?*

— Aha.

— Tai yra... miuziklą?

Hunas garsiai atsiduso.

— Ne, tikrą raganą iš vakarų... Aišku, kad sumautą miuziklą.

— Taip. Suprantu, — tarė Bagšo, bet raukšlė kaktoje išdavė, kaip sunku jai tokį dalyką įsivaizduoti. — Turiu pasakyti, nustebinote mane, Robertai. Jūs nepanašus į žmogų, kuriam būtų įdomu miuziklas.

— Ai, ką jau čia, pasistengsiu neįsižeisti. Aš sudėtinga asmenybė, Deirdre. Daugiasluoksnė suflė, ar kaip ten.

— Regis, taip. — Policijos vadė nenorėjo klausti, bet smalsumas nugalėjo. — Ir kaip jums patiko „Ragana“?

— Absoliutus mėšlas.

Jei ne toks vėlyvas laikas ir jei nebūtų tokia suirzusi, kad atitempė čionai, Bagšo gal net nusišypsotų.

— Taip. Ko gero, *ne taip* labai mane nustebinote. Čia atvažiauvau, nes jie norėjo, kad pirmiausia aš pasikalbėčiau su jumis, — paaiškino Bagšo. — Jiems atrodo, kad jūs galbūt pasitikitė manimi.

— Klysta. Ir, beje, kas tie „jie“? — piktai pasiteiravo Hunas. Bagšo neatsakė į jo klausimą.

— Jie nori... — Moteris atsiduso. Atodūsis peraugo į žiovilį, kurį ji sunkiai suvaldė. — Jie nori pasiūlyti jums kažkokį sandėrį. Nežinau kokį ar kodėl. Man nerūpi ir aš neklausiau.

— Ir vėl „jie“. Kas, po galais, tie „jie“, apie kuriuos vis kalbi?

Moteris atsiduso ir papurtė galvą. Buvo akivaizdu, kad jai nusispjauti ne tik į Huną. Ją nervino visa ši pantomima.

— Saugumo tarnyba, — atsakė ji, tada atsilošė ir truktelėjo pečiais. — Kaip ir sakiau, nežinau kodėl, todėl geriau neklauskite.

— Saugumo tarnyba? — Hunas susiraukęs pažvelgė į duris. — Ta prasme...

— MI5. Taip.

Hunas įtraukė apatinę lūpą ir vėl išspjovė.

— Aha, taip ir pamaniau, kad tie arklių subinės neprimena policininkų, — pasakė jis. — Baisiai pasipūtę. Bet galima suprasti, kai pagalvoji. Ko MI5 nori iš manęs?

— Negi negirdėjote, ką pasakiau? Aš nežinau.

— Tai buvo retorinis klausimas, širdele, — atkirto Hunas. — Nėra čia ko šiauštis.

Bagšo padėjo ranką ant stalo, pliaukštelėjo per nelygią medieną ir atsistojo.

— Ką gi, aš savo darbą atlikau. Toliau spęskite pats.

— Savo darbą? — Hunas nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. — Ką tai reiškia? Jie atvežė tave tik tiek pasakyti?

— Oi, ne. Jie norėjo, kad daug daugiau pasakytiau. Visą sąrašą įteikė, — atsiliepė policijos vadė. — Turėjau jus suminkštinti. Panaudoti savo įtaką. Perspėti dėl savarankiško teisingumo vykdymo pasekmių. Pagrasinti teismu. Ir panašiai. Jie norėjo, kad aš, cituoju, „priversčiau jus sunerinti“.

— Bet?

— Bet buvo ilga diena, pone Hunai, ir jau vėlu. Vėlu, ir, jei atvirai, pasakysiu jums suprantama kalba: man nusišikt į viską. — Ji užkėlė koją ant kėdės, nuo kurios ką tik pakilo, užsirišo nutrinto balto sportbačio raištelius ir nuleido koją ant žemės. — Ir mes abu žinome, kad jums tas pats, ar ką nors sakysiu, ar ne.

Hunas kimiai susijuokė, trumpai, gal porą sekundžių.

— Taip meilikaudama toli eisite, vade, — tarė jis ir linktelėjo. — Ačiū, kad negaišinate laiko.

— Užtikrinu jus, galvojau vien apie save. — Ji priėjo prie durų, dukart pabeldė ir, kai langelis prasivėrė, linktelėjo sargybiniui. — Sėkmės, pone Hunai, — pasakė laukdama, kol išleis. — Kad ir ką darytumėt.

— Visada sumautai malonu tave matyti, Deirdre, — atsiliepė Hunas. — Pranešiu, kaip man sekasi.

— O Dieve, ne. Prašau, nereikia.

Durys atsidarė, ir Bagšo neatsigręždama nuskubėjo į koridorių.

Hunas įtempė ausis bandydamas nugirsti tylų pokalbį kitapus durų, bet nieko ypatingo neišgirdo, tik vieną kitą žodį, ir suprato, kad abu pašnekovai suirzę.

Pokalbis buvo trumpas, ir kai tik šnabždesiai nutilo, koridoriuje prie tardymo kambario sugirgždėjo grindys.

Tas pats savimi patenkintas tipelis porą kartų pabeldė į praviras duris, o tada, galima sakyti, įstraksėjo į vidų. Dabar jis buvo be vilnonio palto, ir jo šviežiai išlygintų šviesiai mėlynų marškinių, susagstytų iki pat kaklo, rankovės atraitotos taip kruopščiai, kad buvo galima pagalvoti, jog jos yra viena kitos veidrodinis atspindys.

Kaklaraštis taip pat kruopščiai ir rūpestingai surištas taisyklingu Vindzoro mazgu ir permestas per petį, kad netrukdytų, tarsi vyrukas ruoštųsi valgyti sriubą ir baimintųsi jį sutepti.

Be palto atrodė smulkesnis. Nebuvo visai mažiukas, gal šiek tiek žemesnis nei vidutinio ūgio, bet atrodė, kad jo fizinis rėmas niekada nebuvo susidūręs su testosteronu, ir tikrai pats jo negamino. Jei uždengtum veidą, niekas neapkalintų, kad palaikai jį nesubrendusiu jaunuoliu.

Tačiau veidas vis dėlto išdavė amžių, nors vis tiek buvo sunku tiksliai jį nusakyti. Vyras galėjo būti kokių trisdešimt penkerių sunkaus gyvenimo metų arba beveik penkiasdešimties labai gero. Žele sutepti plaukai atrodė lyg plastikiniai, tarsi būtų užmauti ant pakaušio kokiam nors kuniškų žaislų fabrikelėje.

Apavas šiek tiek stebino: avėjo gerokai nutrintus juodos ir baltos spalvos sportbačius, nors šiaip visas atrodė išsipustęs kaip mormonas. Žinoma, su sportbačiais patogiau, bet jie labai derėjo prie bendro įvaizdžio.

Dokumentų segtuvą atsinešė išpraustą tarp žasto ir šonkaulių, o rankose laikė garuojantį popierinį karštos kavos puodelį ir blizgantį sidabrinį tušinuką.

— Viskas gerai, Bobai? — pasiteiravo atsisėdamas ant neseniai atlaisvintos kėdės kitapus stalo.

Kavos kvapas buvo toks stiprus, kad Hunas kone galėjo įkvėpti gryno kofeino.

— Sušiktai toli nuo „gerai“, sakyčiau, kad jau klausi.

Vyras kitapus stalo susijuokė.

— Įsivaizduoju, kad ne taip buvai suplanavęs vakarą. Atleisk, sutrukdėme pasismaginti. Mes norėjome su tavim pasikalbėti.

— Ir ką, negalėjote dvidešimt minučių palaukti?

— Nori pasakyti, kol būtum baigęs šnekučiuotis su savo dviem naujais draugais? Ne, deja. Negalėjome tiesiog stovėti ir leisti tau... na, žinai. Kad ir ką ketinai daryti.

— Tik norėjau jiems užduoti vieną kitą klausimą, — pasakė Hunas. Jis truktelėjo pečiais. — O paskui gal būčiau juos padegęs. Taip toli nebuvau suplanavęs.

— Taip, suprantu, — pasakė vyras ir jo šypsena truputį priblėso.

Jis vėl nusišypsojo, kai atsivertė segtuvą. Užuoat išėmęs krūvą popierių, ko Hunas ir tikėjosi, išsitraukė kažkokį keturkampį daiktą, įvyniotą į foliją. Kai praskleidė ją, pasimatė sumuštinis su balta duona, nuo kurios buvo nupjaustyta plutelė.

— Atsiprašau, nespėjau pavakarieniauti. Tiesą sakant, ir papietauti, — paaiškino jis.

Sumuštinis buvo perpjautas įstrižai į keturis trikampus. Jis paėmė vieną, ir Hunas spėjo pamatyti storą čederio riekelę, o paskui visas trikampis pradingo burnoje.

Hunas nekantriai barbeno pirštais stebėdamas, kaip vyras sunkiai sukramto ir nuryja sausą sumuštinį.

— Neskubėk, sūneli, — pasakė jis. — Į mane nekreipk dėmesio.

Pro pilną burną apkramtytos duonos pasigirdo murmėjimas:

— Atsiprašau. Nori gabalėlio?

— Mano mama dažnai įspėdavo neimti maisto iš nepažįstamųjų, — atsiliepė Hunas. — Be to, tai tikriausiai pats nuobodžiausias sumautas sūrgalis, kokį man teko matyti.

— Sūrgalis? Turi galvoje sumuštinį?

— Ką sakau, tą ir turiu galvoje, bičiuli. Dabar liaukis žiaurmojęs ir nuryk, gerai? — Hunas smagiai sukrizeno. — Lažinuosi, kad ne pirmas šįvakar taip su tavim kalbu.

— Cha. Juokinga. Jie sakė, kad esi linksmų plaučių, bet... Gerai. — Vyras pasitrynė vieną ranką į kitą, tada ištiesė per stailę dešinę. — Mailsas Krabtris. Atsiprašau, turėjau prisistatyti anksčiau, bet buvau trumpam praradęs žadą.

Nors antrankiai netrukde Hunui paspausti rankos, vyras tiesiog nusprendė to nedaryti. Mailsas luktelėjo, tada gūžtelėjo ir ėmė mažuoju piršteliu krapštyti iš tarpdančių duonos ir sūrio trupinukus.

— Ką policijos vadė Bagšo tau papasakojo? — paklausė jis.

— Nedaug ką.

— Ar norėtum išgirsti daugiau?

— Šiku ir koją kratau.

— Cha. Taip, ji pasakojo apie tavo kalbos manierą. Cituoju: „Atrodo, kad žodis *šūdas* už dažną vartojimą jam moka gerus pinigus“. Bet kai pats išgirdau... ta *tulžis*, kurią į jį sudedi... Taip, tikrai įspūdinga.

— Sušiktai puiku, sūneli, — pertraukė Hunas. — Gal norėtum trumpam patraukti lūpas nuo mano subinės ir pasakyti, kas čia per velniava?

— Puiku. Gerai. Supranti... toks dalykas, Bobai, — Mailsas sunėrė pirštus ir palinko į priekį, sumažindamas atstumą tarp jų. — Jau porą mėnesių stebiu tavo darbą ir žaviuosi. Žinau ir apie sandėlį, ir apie moteris, kurias išgelbėjai, — puikiai pasidarbavai, beje. Ir, prašau, labai nesusireikšmink... bet tu man pradedi patikti.

— Galiu užtikrinti, kad jausmas nėra abipusis, — atšovė Hunas ir, atrodo, dar labiau pralinksmino pašnekoją.

— Būtent tai, ko reikia. Man patinka toks požiūris. Tau nerūpi, ką sakai, ar kas nors gali išsižeisti, niekas. Tiesiog rėži, kaip tau atrodo. Sakai, ką galvoji, ir velniop pasekmes.

Dabar Hunas palinko į priekį. Jam sujudėjus, sugirgždėjo kėdė.

— Patikėk, jei pasakyčiau, ką dabar galvoju, tu suplėšytum gerbėjų klubo kortelę, pareikalautum gražinti pinigų, susiriestum embriono poza ir žliumbtum, kol panirtum į sumautą komą. Iš tikrųjų geriau nenorėk sužinoti, ką aš galvoju, apsisūrinęs ir apsitrupiniavęs žąsine. Tu to *nepakeltum*.

Akimirką Mailsas sėdėjo priblokštas, paskui pritariamai suplojo rankomis, ir jo veide nušvito plati, linksma šypsena.

— Nuostabu! Man patinka! — šūktelėjo jis. — Ypač tas „apsisūrinęs ir apsitrupiniavęs žąsinas“. Nors žodžiai visai neįžeidūs, bet sugebi taip pasakyti, kad tikrai galima išsižeisti. Turi tikrą talentą.

Hunas susiraukė.

— Jėzau Kristau. Ko tu nori?

Mailsas numovė nuo kavos puodelio dangtelį, pagraibė segtuve ir ištraukė saujelę cukraus pakelių. Visus juos atplėšęs, subėrė turinį į kavą ir prakalbo.

— Aš noriu tau padėti, Bobai.

Hunas prunkstelėjo, nes vien jau pati mintis sukėlė juoką.

— Tu? Pasipūtęs šiknius nustėrusio maumo veidu? Padėti man? Aha, norėčiau pamatyti, kaip tai atrodytų, bičiuli. Kaip man galėtų padėti kažkoks skystablauzdis mulkis?

— Visų pirma, nepakliūti į kalėjimą, — pasakė Mailsas.

Vyriškis atplėšė dar vieną paketėlį — Huno skaičiavimu, septintą — ir susibėrė cukrų į kavą. Išsibarsčiusios rudos kruo-

pelės keletą sekundžių plūduriavo putoje, o paskui pamažu nugrimzdo.

— Beje, kaip gyvuoja tavo bičiulis? Atrodo, Knygiumi jį vadini? Girdėjau, jis dingo.

— Aha, ir aš kažką girdėjau, — nenuleisdamas akių atsakė Hunas.

— Ir tu nežinai, kur jis?

Hunas papurtė galvą:

— Nežinau.

Tiesą sakant, jis melavo. Žinojo, kur Knygius. Bent jau apytikriai, nes tai dar priklausė nuo potvynių.

— Gražu, kad leidžia tau gyventi laive, kol jo nėra.

— Na, mudu seni pažįstami, — pasakė Hunas.

— Mm, — numykė Mailsas ir pabaksnojo į segtuvą, leisdamas suprasti, kad jame ne tik neskaniausi pasaulyje pietūs. — Skaičiau apie tai. Mūšio lauke užsimezgusi brolystė. Tikriausiai labai nerimauji dėl jo.

— Jis didelis berniukas, gali savimi pasirūpinti.

Mailsas dar vieną pakelį cukraus susivertė į puodelį, o tada išsitraukė ploną plastikinį maišikliuką ir ėmė maišyti kavą.

— Kaip pažiūrėsi, ar ne?

Hunas išrietė antakį.

— Kaip pažiūrėsi?

— Nelygu kas jo priešininkas. Nė vienas iš mūsų nesame nenugalimi, pone Hunai. Nesvarbu, ką sau įrodinėtume.

Hunui buvo sunku patikėti, kad žmogus, sudėtas kaip Krabtris, iš viso galėtų manyti esąs nenugalimas. Netgi „tvirtas“ būtų per skambu. Tas tipas atrodo taip, kad stipriau nusičiaudėjus lengvai perplyštų pusiau.

— Ar mes čia susirinkome pasikalbėti apie Knygių? — paklausė Hunas ir, nelaukęs atsakymo, bedė pirštu į krūvą tuščių cukraus paketėlių. — Beje, ką visa tai reiškia?

— Ką? — Krabtris pažiūrėjo į puodelį. — A. Man nepatinka kartumas.

— Tuomet negerk kavos. Nes čia sumauta esmė.

Mailsas liovėsi makalavęs kavą, nulaižė putą nuo plastikinio maišikliuko ir padėjo jį ant stalo.

— Taip. Ir mano žmona taip sakydavo, bet kartais reikia kofeino.

— Tai nueik ir nusipirk sušiktos „Creme Egg“ espreso su pienu, ar dar kokio šūdo, ko pastaruoju metu siūlo „Starbucks“, — pasiūlė Hunas. — Neseniai mačiau kažkokią rožinę bjaurastį. Garantuoti tau patiktų.

— Ne, — atsakė Mailsas; jis gurkštelėjo kavos ir sučepsėjo, tarsi bandytų Huno kantrybę.

— Ne? Ką, velniai rautų, reiškia *ne*? Kas *ne*?

— Ne, mes čia susitikom ne tam, kad pasikalbėtume apie tavo dingusį draugą, — tarė Mailsas. — Neabejoju, kad ir kur jis būtų, kad ir ką veiktų, viską galima paaiškinti. Kaip pats sakei, jis didelis berniukas. — Vyriškis apglėbė pirštais puodelį. — Mes kalbėsime apie tave, Bobai. Ir ypač apie tai, pasikartosiu, kaip galėčiau tau padėti. — Jis vėl nusišypsojo. — Tiek to, kortas dėkime ant stalo: kaip galėtume padėti vienas kitam.

Vėl gurkštelėjo kavos ir pasistengė nesusiraukti.

Kitapus stalo Hunas paėmė vieną iš trijų likusių sumuštinio gabaliukų ir susigrūdo į burną.

— Eina šikt, — tarė jis barstydamas trupinius. — Įdėmiai klausau.

3

Skausmas, riksmas, kraujas.

Jį apakino. Apkurtino. Užspaudė gerklę ir kvėpavimo takus. Apimta panikos širdis ėmė karštligiškai daužytis.

Jį užgriuvo lyg iš giedro dangaus. Eilė smūgių, kurie vos nepaguldė ant žemės, paskui spyris it arklio kanopa tiesiai į veidą. Tarsi būtų ploję kūju. Atrodė, jog nieko panašaus jis nebuvo patyręs.

Jokia žmogiška būtybė negalėtų taip smūgiuoti.

Priešininkas įsistebeilijo, kai jis parkrito. Tie kreidos baltumo bruožai. Tos degančios raudonos akys. Ta bejausmė, negyva išraiška.

Jis drėbėsi ant grindų. Tiek dar prisiminė. Ne kaip nors minkštai, kaip nukritus ant kilimėlio ar čiužinio. Krito šiurkščiai. Kietai. Skaudžiai. Pakaušis tėsėsi į betoną, ir tas garsas ausyse nuaidėjo it šūvis.

Jis sugaikščiojo, užsikosėjo. Ant betono trykstelėjo tamšaus kraujo ir snarglių pliūpsnis, ir jis įtraukė saldaus išsiilgto deguonies.

Grindys pasitiko nesvetingai, bet šaltis maloniai paglostė skruostą. Nuo visų tų besigrūdančių kūnų, nuo ūbavimo, šūksnių ir juoko patalpoje atrodė tvanku. Oras buvo tirštas ir rūgštas. Jis pajuto tą skonį, kai buvo paskelbta jo pavardė. Užuodė, kai jį įvedė į ringą. Paragavo, kai vedė per minią tarsi avį į skerdyklą.

Bet dabar... Jei užgniaužtum skausmą, nekreiptum dėmesio į kurtinantį triukšmą, būtų visai malonu. Būtų gerai.

Jis pagulės čia. Nors minutėlę. Kol pasaulis liausis sukęsis ir jis atgaus kvapą. Kol vėl galės matyti. Girdėti. Jausti.

Pala.

Panika sukrutėjo, prasiveržė pro rūką, užpildžiusį jo galvą.
Jausti.

Jis nejaučia.

Galva. Taip, ją jaučia. Ir nuogą petį, įsirėmusį į grindis. Gal net ranką, įsispraudusią tarp betono ir viršutinės kūno dalies.

Bet toliau? Žemiau?

O, ne.

O, Dieve.

Jis matė veidus, kurie pro ašaras ir prieblandą atrodė tarsi iškreiptos, išsiviepusios siaubo kaukės, matė putų purslus aplink burnas jiems žvygaujant, ūbaujant, spiegiant.

Bandė kreiptis į juos, šaukti, maldauti pagalbos, bet kojų trypinimas nustelbė apgailėtinus prašymus.

Jie gyvuliai. Monstrai. Košmarų būtybės.

Vis dėlto labai labai realūs.

Virš jo praslinko šešėlis. Neįtikėtina didžiulis...

Jokia normali būtybė negali mesti tokio šešėlio.

Joks žmogus.

Jis išgirdo šimtą atodūsių.

Šimtas monstrų nuščiuvo.

Tyla gerai.

Spyris iš viršaus. Greitas. Skausmingas.

Baltame kaip kreida veide blykstelėjo raudonos akys.

Šiltą, pridvisusį orą perskrodė džiugus minios ošimas.

— Pirmiausia aš ne iš policijos, — pasakė Mailsas.

— Tu šnipas, — tiesiai rėžė Hunas, vis dar žiaumodamas sumuštinį.

Vyras kitapus stalo nepajėgė nuslėpti nusivylimo.

— Bagšo tau pasakė.

— Šiaip tiesa, bet nė nereikėjo sakyti. Galėjau užuosti per visą sumautą mylią, — paaiškino Hunas. — Tu nė penkių minučių neišbūtum policijoje, sūneli. Nebent pradinukams suvaidintum slaptąjį agentą.

— Cha! — išsišiepė Mailsas; regis, Huno žodžiai jį nuoširdžiai prajuokino.

— Pridėkime dar ir tai, kad neperskaitei man mano teisių, atsivežei velniai žino kur ir nesivarginai apieškoti, aišku kaip dieną, kad vykdai kažkokį sušiktą reikalą ir nenori, jog apie tai kas nors sužinotų. — Galiausiai jis taip pat išsišiepė Mailsui: — Ar esu arti tiesos?

— Neblogai. Visai neblogai, — sutiko Krabtris. — Taip, tu teisus. Aš dirbu Saugumo tarnybai. MI5. Vadink kaip nori.

— Ir kas tu ten esi? Mikroskopinis slaptasis agentas? Jie įkiša tave į stebėjimo prietaisėlį ir iššauna kaip sumautą smiginio strėlytę? — šaipėsi Hunas. Paskui jis atidžiau nužvelgė savo pašnekovą ir papurtė galvą. — Bet ne. Tu sušikta kanceliarijos žiurkė. Operacijose nedalyvauji.

Mailsas ir vėl atrodė kone sužavėtas.

— Puikus pagrįstas argumentavimas, Bobai. Tu teisus. Aš dažniausiai dirbu prie stalo. Ir mes esame pareigūnai, ne agentai. Nors, jei atvirai, man labiau patinka agentai. Geriau skamba.

Jis atsivertė segtuvą ir išsitraukė storą kartono aplanką su dokumentais.

— Be to, pareigūnas Krabtris buvo prancūzas policininkas komediniame seriale „Alio, alio“, ir man jau truputį nusibodo tie juokeliai. Jei dar nori ką pridurti, prašau nedelsti, ir tuo baigsi šią temą.

— Niekada tokio nemačiau, — prisipažino Hunas. — Be to, juokeliai nėra mano stiprioji pusė. Todėl gal baikime malti šūdą ir eikime prie reikalo. Ko tu nori?

Mailsas paėmė vieną iš dviejų likusių sumuštinio gabalėlių, minutėlę svarstė, tada vėl padėjo. Jis tingiai nusibraukė nuo rankos užsilikusią cukraus kruopelę, atsistūmė nuo stalo ir atsistojo.

— Ar esi girdėjęs apie Kilpą, Bobai? — paklausė jis. — Ne taip pradėjau. Žinau, kad esi, todėl leisk perfrazuoti klausimą. Ką žinai apie Kilpą?

— Nedaug, — atsakė Hunas. Jis daugiau nieko neketino pridurti, bet Mailsas paskatinamai linktelėjo ir mostelėjo ranka. — Ten kažkoks sumautas... nežinau. Britų mafijos tinklas. Dideli baisūs šunsnukiai, kuriuos pamatę visi turėtume apsišikti.

Mailsas sudėjo pirštus ir pabaksnojo vieną į kitą, tarsi plotų iškart penkiomis poromis rankų.

— Aha. Štai kaip. Vadinasi, visai nedaug. — Jis gurkštelėjo kavos, susiraukė ir išsitraukė dar vieną pakelį cukraus. — Jie ne britai. Taip, jie veikia čia, bet veikia ir kitur. Jie... kaip čia geriau apibūdinus? Teroristų organizacija? Nusikaltėlių tinklas? Tavo palyginimas su mafija nėra toks netikslus, bet viskas aukštesnio lygio. Gerokai aukštesnio. Ir ne gauja gangsterių, Kilpa turi dešimtis tūkstančių narių. Gal net šimtus tūkstančių visame pasaulyje.

— Paistalai. Būčiau apie ją girdėjęs, jei tokia didelė.

Linksmas Krabtrio išraiška Huno paširdžiuose kažką išjudino.

— Taip, ką gi, esu tikras, turėjai daugybę kitų reikalų tose savo Aukštumose. Prapuolusios avys, pasiklydę alpinistai, kiti tavo laiko reikalavę dalykai. Suprantama, kad kai kas galėjo

prasprūsti pro akis. Be to, slaptumas — jų veiklos pagrindas. Slaptumas ir galia.

— Galia?

— O, taip. Kilpos narių gausu įvairiuose sluoksniuose. Taip, yra ir pėstininkų. Žemesnės lygos menkystų, kaip tie du idiotai, kuriuos šįvakar pričiupai. Bet nuo čia tik aukštyn ir aukštyn. Policijos pareigūnai. Kariškiai. Teisėjai. Politikai. Holivudo aktoriai. Valdžios pareigūnai. Pasaulinis įtakingų žmonių tinklas, kuris gali daryti ką nori ir kada nori. Todėl tu ir turi problemų.

Hunas užkibo ant masalo.

— Problemų?

— Ieškodamas draugo dukters. Karolinos, ar ne? — paklausė Mailsas, bet iš jo tono buvo aišku, kad žino atsakymą. — Karolina Gaskoin. Tu ieškai jos, bet per pastaruosius du mėnesius nė kiek nepasistūmėjai į priekį.

— Tu žinai, kur ji? — pašoko Hunas, subarškindamas antrankiais į stalą. — Žinai, kur ją rasti?

— Ne. Ne, deja. Bet galbūt pažįstu žmogų, kuris žino. Arba kuris gali sužinoti, jei tinkamai... — jis pasukiojo pirštą, tarsį ieškodamas reikiamo žodžio užbaigti sakinį, — ... paskatinsi.

— Kas jis?

Mailsas nuleido ranką ir truktelėjo pečiais.

— Vertinga informacija, Bobai. Negaliu taip paprastai jos suteikti. Netgi tau. Man reikia kai ko mainais.

— Ko tu nori? — nekantriai paklausė Hunas.

Mailsas atsilošė kėdėje, pasiražė ir nusižiovavo. Jis dirstelėjo į kavą, jau lyg ir tiesė ranką, bet paskutinę sekundę atitraukė.

— Ar žinai, kiek yra žmonių, kuriais aš pasitikiu, Bobai?

— Man nė velnio nerūpi, — atšovė Hunas.

— Penkiais. Šiuo metu? Šią akimirką? Penkiais. Penkiais žmonėmis. Visame pasaulyje. — Jis ištiesė ranką per stalą. — Vienas iš jų esi tu.

— Aš? Eik šikt. Kodėl turėtum manim pasitikėti? Tu manęs nepažįsti, bičiuli.

Mailsas užsimetė koją ant kojos ir pasirėmė alkūne, tarsi ruoštųsi pasakoti istoriją.

— Pasitikėjimas — keistas žodis. Dauguma žmonių jį vertina klaidingai. Nesupranta, ką jis reiškia. Iš tiesų tai susiję su perspektyva. Ar aš pasitikiu tavimi, kad padarysi, ką liepsiu? Ne. Nieku gyvu. Būtų beprotybė taip manyti. Juk aš beveik tavęs nepažįstu, ar ne? Ir tu man nieko neskolingas. Bent jau kol kas. — Jis pasimuistė ant kėdės, pasislinko artyn ir nuleido balsą, tarsi ketintų dalytis kokia nors didele paslaptimi. — Bet ar aš tikiu, kad išliksi savimi? Ar tikiu, kad laikysiesi savo principų? Ar elgsiesi pagal savo supratimą teisingai? Taip, tikiu. Visiškai. Be jokios abejonės. Be to, pagal Veno diagramą mūsų tikslai šiuo metu daugelyje vietų sutampa, Bobai. *Daugelyje*. Šiuo metu mano poreikiai ir tavo norai beveik toje pačioje linijoje. Aš noriu to, ko nori tu, ir atvirkščiai.

— Ir ko, tavo manymu, aš noriu?

— Tu nori surasti Karoliną Gaskoin ir grąžinti ją namo, — pareiškė Mailsas. — Ieškai ją pagrobusių, nuskriaudusių žmonių ir ketini priversti juos kentėti. Kaip, tavo manymu, kenčia ji. — Vyras gūžtelėjo. — Bent jau tais atvejais, kai pavyksta įtikinti save, kad ji dar gyva. Ir jei atvirai? Kartais sugauni save besitikintį, jog ji mirusi. Manai, taip būtų geriausia.

Hunas tylėjo. Nepatvirtino. Nepaneigė. Neištarė nė žodžio.

— Bet labiau už viską nori tesėti savo pažadą. Tu pažadėjai grąžinti ją namo. Juk taip jiems pasakei, ar ne? Kad surasi ją?

— Kas tu toks, velniai rautų? — paklausė Hunas.

Mailsas vėl nusišypsojo.

— Jau sakiau. Pareigūnas, arba agentas, jei tau taip labiau patinka, Mailsas Krabtris. Dirbu...

— Man nerūpi tas šūdas. Ne to klausiu, — nutraukė jį Hunas. — Kas iš tiesų esi?

Šį kartą prieš atsakydamas Mailsas pagalvojo truputį rimčiau.

— Aš padėsiu tau surasti draugo dukterį, Bobai, o tu padėsi man išardyti tą organizaciją. Sakyk, ar *bendraudamas* su tais vyrukais neišgirdai Godfrio Vesto vardo?

Hunas atsilošė, sučiaupė lūpas ir prisimerkė. Jis dirstelėjo į sieną, kurioje nebuvo veidrodžio, tada į kampaną, kur turėjo būti kamera, bet nebuvo.

— Ne, — ištarė jis.

— Taip ir maniau. Na, jis...

— Manęs nedomina.

Mailsas vėl tyrinėjo kavą svarstydamas, gerti ar ne. Paskui pakėlė galvą ir susiraukė:

— Atsiprašau?

— Aš to nedarysiu. Kam man ta sušikta partnerystė, kurią siūlai? Apsieisiu, — atrėžė Hunas.

Krabtris išleido neįtikėtinai keistą garsą, tarsi sukudakavo.

— Tu... ką? Aš siūlau tau galimybę surasti Karoliną Gaskoin. Juk to nori, ar ne?

— Aš pats ją surasiu. Pasakei man vardą. Godfris Vestas. Jų neturėtų būti daug.

MI5 agento veide šmėstelėjo kažkas panašaus į paniką.

— Mesk iš galvos. Jėzau. Be mūsų tu prie jo nė neprisiartinsi. Tu nesupranti.

— Surizikuosiu, — tarė Hunas. — Matai, tu gal ir pasitiki

manim, bet kažkas tavyje... ir visame tame... — jis apvedė ranka kambarį. — Tik pasakysiu, kad man senieji pavojaus varpai aidėte aidi.

— Jei bandysi jo ieškoti, gali viską sugadinti. Visą mano darbą. Viską, ką esame iki šiol nuveikę.

— Man nerūpi, — atsakė Hunas. — Čia tavo problema. Man tik reikia parvežti namo tą mergaitę.

— Bobai, paklausyk, — vėl kreipėsi Mailsas.

Hunas nieko nenorėjo girdėti.

— Ne, tai tu paklausyk, goblino snuki. Aš tau nedirbu. Aš niekam nedirbu. Jei turi informacijos, kuria nori pasidalinti, įdėmiai klausau. Bet tikrai nesuksiu ant nosies sumauto kamuolio ir neplosiu letenomis, kad jos gaučiau.

Mailsas sumirksėjo.

— Neplanavau to prašyti.

— Taip, tiesiai nepasakei, sūneli. Pamėtei metaforų, — iškošė Hunas. — Ko jus, mulkius, šiais laikais moko šnipų mokykloje?

Mailsas įkvėpė ir išsižiojo, tarsi norėdamas tęsti ginčą, bet paskui papurtė galvą ir užsičiaupė suvokęs, kad piktuoju nieko nepasieks.

Reikia mėginti kitaip.

— Kilpa žino apie tave... Po to, kas atsitiko. Ką padarei. Jie žino, kas tu toks.

— Gerai. Gal patys ateis manęs ieškoti, — atšovė Hunas. — Nereiks man vargti.

— Tu vis dar nesupranti, neįvertini, ką jie gali. Kaip manai, kodėl buvai atvežtas čionai su antrankiais? Kodėl mes paėmėme iš tų vyrų, kuriuos buvai sučiupęs, parodymus ir paleidome juos?

— Nes jūs gauja subingalvių? — spėjo Hunas.

— Dėl akių. Kad atrodytų įtikinamai. Dabar tu jų radare. Ne aukščiausiu lygiu. Ne visą laiką. Šiuo metu esi tik kliuvinys. Dieglys šone, ne daugiau. Bet jie žino apie tave. — Jis palinko artyn ir įsmeigė akis į Huną, norėdamas suteikti svorio savo žodžiams. — O tai reiškia, kad jie žino ir apie tavo draugus.

— Eina šikt, kaip gerai, kad nė vieno neturiu, — atšovė Hunas. Jis pabarškino antrankius. — Jei nuimtum juos, aš jau eičiau.

— O Velsietis, Bobai? Tavo senasis kovų bičiulis. Jo žmona Gabriela? Bamberis, Karolinos tėvas. Jos mama... nors judu ir nesikalbate. Bet Kilpai nerūpi. Banditams išimtyms neegzistuoja. Jie visi taps taikiniais.

Mailas pastebėjo, kad Hunas sukľuso, tad ėmė spausti dar labiau.

— Taip pat tavo senieji bendradarbiai šiaurėje. Detektyvas vyresnysis inspektorius Loganas. Detektyvas inspektorius Fordas. Detektyvas konstebliis Neišas.

Po pastarojo Hunas suraukė kaktą.

— Kas toks?

— Visi, kuriuos pažįsti. Visi, su kuriais esi dirbęs. Tavo artimieji — turi seserį, taip? Dukterėčią. Ji turi sūnų. Jiems visiems grės pavojus. Jiems *jau* gresia pavojus. Bet mes galime padėti tau juos apsaugoti. Mes galime išardyti šį tinklą. Tu ir aš. Kartu. Tau tereikia tarti žodį.

Mailui kalbant, Huno raumenys tempėsi ir trūkčiojo, tarsi vyras būtų ruošęsis sulaužyti antrankius ir mirtinai primušti Krabtrį.

— Kas, jei pasakyčiau vieną ilgesnį? — ištarė jis. — Kuris baigiasi „knisk“.

Mailas nepajėgė nuslėpti nusivylimo.

— O prasideda „atsi“, — pridūrė Hunas. Tada, jei pašnekovas kartais būtų nesupratęs, pakartojo: — Atsiknisk, štai ką aš sakau.

— Taip. Taip, aš supratau, ačiū, — pasakė Mailsas.

— Puiku. Ši didelė sumauta smegeninė nusipelno šokoladinio laikrodžio. — Hunas vėl subarškino antrankiais. — Tai ar nuimsi juos, ar man iš tavo blauzdos kaulų teks pasigaminti visraktį ir pačiam išsilaisvinti?

Kai Hunas grįžo ir siaurais laiptais nusileido į apatinį denį, laivas tarsi nusiminęs sudejavo. Jausmas buvo abipusis, jei atvirai. Hunas ne itin mėgo laivus netgi tada, kai viskas būdavo gerai, o šios geldos nemėgti vertė daugybė priežasčių.

Visgi čia buvo stogas, sienos ir lova, ar kaip ten vadinama laive, ir jei tai reiškė, kad nereikės mokėti už paslaugas, jis buvo pasirengęs taikstyti. Ką padarysi.

Ypač jį erzino juokingai mažas tualetas, ir Hunas kaskart vis labiau įsitikindavo, jog tam, kad tinkamai juo pasinaudotų, reikia astrofizikos mokslų diplomo. Virtuvė taip pat nedarė įspūdžio, bet vos už penkių minučių kelio nuo priplaukos buvo gana padorus baras, o dar kiek paėjėjus — kebabinė.

Knygiaus jachta buvo kompaktiška, bet vis tiek labai krito į akis, todėl Hunas nediršo gražinti jos į įprastą švartavimo vietą po...

Žodžiu, po visko, kas atsitiko.

Hunui teko truputį panaršyti internete, kai kam paskambinti, velniškai greitai išmokti ją valdyti, bet po kurio laiko jam pavyko nuplukdyti laivą į naują priplauką netoli Temzės žiočių. Tai, žinoma, ne Kanari Vorfas, bet sprendžiant iš daugybės išsipusčiusių, dizainerių kostiumus vilkinčių, kokainą šniaukščiančių subingalvių tame rajone — ką jau kalbėti apie lepšius barzdotus hipsterius — nebuvo blogai.

Jis nežinojo, kelintą parvyko, bet atrodė jau vėlyvas laikas. Nebe laikas valgyti.

Bet išgerti visada pats tas.

Hunas atliko sudėtingą navigacinę tualetų procedūrą, tada išsitraukė butelį pigaus europietiško alaus iš mažo šaldytuvėlio,

pakišto po L formos paminkštintu suoleliu. Būtų mielai išgėręs ko nors stipresnio, bet pastaruoju metu stengėsi išlaikyti blaivią galvą. Bent kol kas. Kurį laiką. Kol suras ją.

Paskui, kai viskas baigsis, jis atsisės tamsiame kambaryje ir tyliai gers, kol išsijungs. Tiek pažadėjo sau.

Alus buvo beskonis ir per daug vandeningas prie ažuolo statinės skonio įpratusiam gomuriui, per daug putojo. Visgi jis išmaukė butelį, išpūdingai garsiai atsirūgo, tada pasiėmė su savimi dar du ir pasuko į mažą miegamąjį.

Šiame miegamajame, miegamojoje patalpoje, kajutėje ar dar velniai žino kaip pavadinti, pastaruosius keletą metų ir glaudėsi Knygius. Kai dabar Hunas daug daugiau žinojo apie tą išgamą, jam buvo baisu net pagalvoti, kas galėjo vykti šioje skylėje. Bet laivas neišdavė jokių paslapčių, o ir Knygius to padaryti nebegalėjo.

Iš policijos nuovados Hunas išvyko taksi, vairuotojui nurodęs atsitiktinę vietą už pusės mylios nuo prieplaukos. Išlipęs iš automobilio kurį laiką klaidžiojo gatvėmis, visą laiką žvalgydamasis, ar jo kas nors neseka.

Gal kiek ir persistengė, kaip ir pastaruosius du mėnesius, kai grįždavo vakarais, bet tegu jį skradžiai, jei leisis užpuolamas kokio menkystos prekeivio žmonėmis. Geriau pasisaugoti, nei vėliau gailėtis, o šįvakar, po to vyruko iš MI5 perspėjimų, Hunas saugojosi labiau nei paprastai.

Žinoma, laivo apsaugoti jis negalėjo. Jachta buvo užkišta atokiame... intake? Užutėkyje? *Vandens kelyje*? Velniai žino, kaip vadinasi. Ji plūduriavo vandens ruože tarp medžių, gerokai toliau nuo didesnės upės, šalia trijų pastatų. Šie buvo daugiabučiai, ir Hunas keletą dienų vaikštinėjo jų koridoriais tikrindamas, kas matyti iš viešai prieinamų vietų, o paskui atitinkamai perplukdė laivą.

Jei kas nors ateis medžioti, vyras lengvai nepasiduos.

Hunas atsisėdo ant gulto ir į šalia esančio naktinio staliuko kampą atsikimšo antrą butelį alaus. Metalinis kamštis, įspaudęs medienoje bangelių žymę, atšoko ir nusirito į kampą.

— A, velniop tave, — ištarė pikčiau, nei kamštis to nusi-pelnė.

Vyras užsivertė butelį, gurkštelėjo ir padarė išvadą, kad šis gėrimas dar neskanesnis nei pirmasis, tada išsitiesė ant gulto ir pasistatė butelį šalia.

Kurią laiką pasirausęs kišenėse, surado MI5 agento vizitinę kortelę. Joje nebuvo daug informacijos, tik vardas — Mailsas Krabtris — ir mobiliojo telefono numeris. Viskas. Nei pareigų, nei jokio adreso.

Hunas stenėdamas pasivertė ant šono ir ištiesė ranką į naktinio staliuko stalčių. Ten paslėpta po *Metro* laikraščiu gulėjo ryškiai rožinė užrašų knygelė su blizgančiais žvyneliais. Tarp jos puslapių ir įkišo kortelę.

Uždaręs stalčių, vyras pagraibė sieną virš naktinio staliuko ir surado šviesų jungiklius. Porą kartų spragtelėjus kajutė panirė į vėsią raminančią tamsą.

Hunas įtraukė pilnus plaučius oro, pamažu iškvėpė ir užsi-merkė bandydamas užmigti. Bet žinojo, kad neužmigs. Dar ne dabar. Gal kai išgers dar kelis butelius. Kai pastarųjų mėnesių įvykiai it gyvatės susirangys smegenyse. Sudegs galvoje.

Kai liausis galvojęs apie Bamberio dukterį ir milijonus baisesių dalykų, kurie galėjo jai nutikti. Galbūt net ir šią akimirką kur nors kas nors *vyksta*. Ir vyks, kol jis neįsikiš.

— Aš stengiuosi, Bamai, — sušnabždėjo į tamsą. — Prisiekiu, dički, aš stengiuosi.

Visą šį laiką jis tikrai stengėsi. Pažadėjo ją surasti ir nenu-rims, kol suras.

Pagaliau sučiupo siūlo galą: Godfris Vestas.

Rytoj rytą daugiau pasidomės. Jei pradėtų knaisiotis darbar, taip ir neužmigtų, o jis jau nežinia kiek valandų be poilsio. Kiekviena sugaišta valanda ilgina Karolinos kančias, bet jam reikia išlikti budriam, neprarasti aštraus proto, antraip gali ką nors praleisti. Kokią nors užuominą, galimybę.

Arba dar blogiau — prarasti viltį.

Kai apimdavo nuovargis, sunkiau būdavo išlikti pozityviam. Tokiomis akimirkomis vaizduotė kankindavo labiausiai. Atrodė, jog tarsi įsijungus kino projektoriui Hunas išvysdavo beveides figūras, kurios pasikeisdamos kankindavo klykiančią merginą. Siekdamos palaužti... Tas pats per tą patį.

— Ne. Ne, tik ne tai, velniai rautų.

Vyras atsimerkė ir atsisėdo. Miego neprisišauks, o ir pats jo nebenorėjo.

Yra darbo.

Hunas išsitraukė telefoną, įvedė „Godfris Vestas“ ir pradėjo paiešką. Čia, apatiniame denyje, ryšys buvo lėtas. Laukdamas rezultatų baigė gurkšnoti antrą butelį alaus.

Kai pagaliau šiokių tokių pasirodė ekrane, nebuvo net į ką žiūrėti. Vienas Godfris Vestas buvo žemesnės lygos nigerietis futbolininkas, gimęs 1996 metais. Dešiniakojis vidurio puolėjas ir beveik užtikrintai nereikšmingas pasaulinio nusikalstamo tinklo narys.

Kitas Godfris Vestas 2018-aisiais ramiai numirė savo namuose, apsuptas mylinčios šeimos.

Daugiau Godfrių Vestų nebuvo. Toliau paieškos rezultatuose atskirai šmėsčiojo tai vardas, tai pavardė, bet ieškomų tokių vardo ir pavardės derinių buvo tik tiek: arba futbolininko, arba velionio.

— Nesąmonė, — pareiškė Hunas.

Jis grįžo į paieškos langelį, įvedė „Kilpa“ ir ėmė laukti rezultatų. Šįkart galėjo nuspėti juos dar prieš pasirodant — stalo žaidimas, mokslinės fantastikos programa ir kažkokia labdaros organizacija, dirbanti su narkomanais. Hunas kurį laiką apie pastarąją skaitinėjo, bet paskui nusprendė, kad ši niekaip nesusijusi su jo ieškomaisiais.

Kai interneto puslapis atsivėrė, jis paskubomis peržiūrėjo, gal išniro kas nors nauja, bet viskas buvo taip, kaip ir tikėjosi.

Tada pamėgino suderinti abiejų paieškų žodžius ir paskui keletą minučių skaitė apie „Godfrio“ viešbutį Čikagos Vakariename aplinkkelyje.

— Tiek tos naudos, — sumurmėjo Hunas, numetė telefoną ant gulto šalia savęs, persibraukė ranka veidą ir sugraibė trečią alaus butelį.

Staiga virš galvos sugirgždėjo lubos.

Galima buvo pagalvoti, kad nuo įprasto vėsaus nakties oro trakstelėjo laivo mediena, bet Hunas suprato, kad denis sudejavo nuo kažkieno svorio.

Žingsniai.

Kažkas viršuje slankiojo, įsigavęs į laivą.

Hunas pagraibė sau virš galvos, pakišo ranką po pagalve ir įgrūdo pirštus į žalvarinį kastetą, kurį ten laikė.

Tada nukėlė nuo gulto kojas, atsistojo ir smagiai pasikasė užpakalį.

Gal dar anksti peikti šį vakarą.